

Hồi Thứ Nhất

Thiên lý tầm phụ mẫu Du tử địa chân long

Ba tháng nay võ lâm xôn xao vì một tin khá lý thú, tân Bang chủ Cái bang Thần Thông Cái Lỗ Qui Thường quyết định dẫn thân vào thương trường. Nhưng mặt hàng mà lão kinh doanh lại là tin tức, sở trường của giới ăn mày. Từ nay, ai cần thông tin, xin cứ việc đến Tổng đàn Cái bang cầu kiến, tùy theo mức độ khó khăn, phức tạp sẽ có giá cả thích hợp. Hoặc giả, thân chủ nào ở quá xa, có thể liên hệ với Phân đà sở tại để đặt yêu cầu. Phân đà ấy sẽ dùng hệ thống phi cấp truyền thư báo về Tổng đà để xin chỉ thị. Tóm lại, thì khách gần hay xa cũng đều được phục vụ chu đáo.

Nguyên nhân của cuộc cải cách này của Cái bang xuất phát từ bản thân Thần Thông Cái Lỗ Qui Thường thông minh tuyệt đỉnh, trí nhớ siêu phàm, dấu chân in khắp lãnh thổ Trung Hoa, Mông Cổ, Liên Đông, Tây Vực, Miến Điện,...

Sau bốn mươi năm lang bạt, Thần Thông Cái đã thu thập được một số kiến văn đồ sộ, uyên bác, có thể tự xưng là từ điển sống của võ lâm.

Thêm vào đấy, lực lượng đệ tử vài chục vạn của Cái bang có mặt khắp thiên hạ chính là tai mắt của Lỗ bang chủ. Do vậy, từ ngày khai trương sanh ý, ngân quỹ của Cái bang đã có một nguồn thu đáng kể để cải thiện cuộc sống nghèo đói, cơ cực của đệ tử khắp nơi.

Không phải chỉ có giới giang hồ mới cần tin tức, mà cả bách tính và đám lái buôn cũng tìm đến với Cái bang. Chim câu bay nhanh gấp mấy lần ngựa nên có thể chuyển đi từ những bức thư hỏa tốc để báo tin vui, tin dữ, hay hỏi giá cả hàng hoá, thổ sản của các địa phương xa xôi. Hay là ai đó muốn tìm tung tích của người thân, thì cứ việc bỏ tiền ra nhờ Cái bang điều tra. Còn như tìm kẻ thù thì phải bí mật gặp trực tiếp Thần Thông Cái.

Hôm nay, có một thân chủ dừng cương trước Tổng đà, đưa bái thiếp, xin vào diện kiến Lỗ bang chủ. Trong thiếp chỉ vắn vện tính danh Hiên Viên Dao Quang.

Người này tuổi độ hai bốn, hai lăm, mặc trường bào lụa đen, ngoài khoác áo lông cừu trắng dài đến gối, đầu đội mũ lông đen. Chàng trai

họ Hiên Viên có gương mặt xương xương rắn rỏi, thoát nhìn thì văn nhã, hiền lành, nhưng nếu ngắm kỹ sống mũi hơi cong kia toát ra vẻ kiên nghị, cương cường.

Vào đến khách sảnh, Dao Quang thản nhiên ngồi uống trà, chờ đến lượt mình. Quanh chàng còn có sáu bảy người, đa số là khách võ lâm nét mặt hần về lo âu, nóng nảy. Hơn khắc sau gã hóa tử quản sự bước ra gọi :

– Mời Hiên Viên công tử.

Lúc này, toán khách đến sau mới biết họ của Dao Quang, dương mắt nhìn với vẻ hiếu kỳ. Họ Hiên Viên rất hiếm, trong thiên hạ chẳng có mấy người, dù Hoàng đế Hiên Viên là thủy tổ của dân Trung Hoa. Lăng tẩm của ngài tồn tại đã mấy ngàn năm trên đỉnh Kiêu Sơn thuộc huyện Hoàng Lăng, cách Trường An hơn ba trăm dặm. Di tích thiêng liêng này được bảo quản, trùng tu liên tục, mỗi năm đón hàng chục vạn khách đến thăm và cúng tế. Nhưng thực ra Hoàng đế lại là người họ Công Tôn, sau đổi sang họ Cơ, còn Hiên Viên là tên. Tuy nhiên, chẳng ai cấm con cháu dùng tên của thủy tổ đặt thành họ của mình. Vì vậy, dòng họ Hiên Viên ra đời.

Sự hình thành của các họ khác trong xã hội Trung Hoa cũng tương tự như vậy. Đa số đều dựa theo nghề nghiệp, chức vụ, nơi cư trú mà đặt tên cho thị tộc. Ví dụ những họ Tư Mã, Tư Không, Tư Đồ xuất phát từ quan phẩm. Họ Tây Môn, Đông Môn là do vị trí nhà ở. Họ Lâm, họ Tiểu, họ Mộc là của những thị tộc sống nghề rừng. Họ Lư, họ Mã thuộc về những người có tổ tiên làm nghề chăn nuôi lừa, ngựa. Đại khái là như vậy, song dầu sao cái họ Hiên Viên vẫn có nguồn gốc cao quý hơn.

Dao Quang không biết điều ấy, lặng lẽ đi theo gã hóa tử vào trong phòng sau để diện kiến Bang chủ Cái bang. Thần Thông Cái tuy là chúa ăn mây, nhưng dung mạo sáng láng, đầy vẻ thông tuệ, giống học trò hơn khát cái. Lão có gương mặt tròn trịa, trắng trẻo và bộ râu năm chòm rất đẹp. Lão bang chủ đưa tay mời khách ngồi rồi hòa nhã hỏi :

– Công tử đến đây vì việc gì?

Dao Quang nghiêm giọng :

– Hơn hai mươi năm trước, thuyền của gia đình tại hạ bị đắm trên sông Hoàng Hà. Tại hạ may mắn thoát chết, nay muốn tìm lại người thân, mong Bang chủ chỉ giáo những nhà mang họ Hiên Viên.

Lão bang chủ cau mày :

– Công tử có nhớ danh tự của lệnh tôn hay lệnh mẫu gì không?

Dao Quang buồn bã lắc đầu :

– Ngày ấy tại hạ mới lên năm nên chẳng biết gì. Có điều gia sư bảo rằng hồi nhỏ tại hạ nói tiếng Quảng Đông. Nhưng tại hạ tìm khắp Lưỡng Quảng trong suốt bốn năm mà cũng chẳng tìm ra! Do đó, tại hạ chỉ còn cách trông chờ vào lực lượng đông đảo của quý bang. Mong Bang chủ khai ân giúp đỡ, dầu chi phí bao nhiêu tại hạ cũng đội ơn!

Lỗ Qui Thường gật gù :

– Công tử cứ yên tâm! Thực ra việc này không khó lắm vì lão phu đã biết được bốn nhà họ Hiên Viên. Nhưng để dễ dàng chọn lựa mong công tử cố nhớ xem lệnh tôn có đặc điểm gì không?

Dao Quang mừng rỡ đáp :

– May mắn thay, tại hạ còn nhớ rõ là gia phụ chỉ có một vành tai trái.

Lỗ Qui Thường khẽ giật mình, trầm ngâm :

– Công tử không biết tên huyện đường, sao lại có thể nhớ đầy đủ họ tên của mình như vậy?

Lão hỏi rất chí lý vì ngày xưa người ta gọi lũ tiểu đồng bằng những cái tên tắt như Quang nhi, Tuấn nhi, Lan nhi,... để tránh xui xẻo. Do vậy, ở tuổi lên năm, Dao Quang khó có thể biết rõ tên họ của mình!

Chàng trai họ Hiên Viên mỉm cười, lấy ra một mảnh ngọc bội hình đồng tiền, có lỗ xỏ dây tơ để đeo lên cổ. Một mặt ngọc bội chạm nổi chữ Phúc, mặt kia khắc chìm bốn chữ Hiên Viên Dao Quang. Thần Thông Cái cầm lấy xem xét rất kỹ lưỡng, xác định đây là vật rất cũ kỹ chứ chẳng phải mới được làm ra. Lão mỉm cười :

– Công tử lượng thứ cho lão phu! Lệnh tôn hiện nay đã đổi họ, sở hữu một gia tài cự vạn nên lão phu bắt buộc phải thận trọng.

Dao Quang vui mừng khôn xiết, khiến ba nếp nhăn ở huyệt mi tâm như dài ra. Chàng đứng lên vòng tay khấn thiết nói :

– Mong Bang chủ chỉ giáo cho, ơn này vạn bối quyết chẳng dám quên.

Thần Thông Cái cười xòa :

– Bây giờ ngươi mới chịu nhún mình mà xưng vạn bối đó sao?

Dao Quang ngượng ngùng biện bạch :

– Bang chủ thứ lỗi! Gia sư tuổi đã hơn trăm nên vạn bối đành phải mang tiếng thất lễ!

Lỗ Qui Thường giật mình :

– Dám hỏi lệnh sư là bậc kỳ nhân nào vậy?

Dao Quang do dự một hồi rồi mới đáp :

– Gia sư trên đỉnh Lư Sơn.

Lỗ bang chủ kinh hãi bật thốt :

– Lư Sơn Tiên Ông!

Lão đứng lên, bước đến vỗ vai Dao Quang, cười ha hả :

– Tiên ông là bằng hữu với sư phụ lão phu, công tử và ta ngang vai, có thể xưng huynh đệ!

Dao Quang ngượng ngừng nói :

– Tiểu đệ bái kiến lão ca!

Lỗ bang chủ kéo chàng ngồi xuống tự tay châm trà, rồi vui vẻ nói :

– Tiếc rằng bang vụ đa đoan nên lão phu chẳng thể lưu hiền đệ ở lại vài ngày. Hiền đệ cứ đến Thạch gia trang để xum họp với gia đình, khi nào rảnh rang lão phu sẽ đến thăm!

Lão nâng chung trà mời khách uống xong mới nói tiếp :

– Cũng may là hiền đệ tìm đến đây vì trong thiên hạ chỉ có vài người biết chủ nhân Toàn Phong tiêu cục Bạch Dũng Kiệt trước kia mang họ Hiên Viên.

Dao Quang thắc mắc :

– Lão ca! Nhưng vì sao mà gia phụ lại phải đổi họ?

Thần Thông Cái cười đáp :

– Mười bảy năm trước, ở đất Thiểm Tây có một người tên Hiên Viên Lộc chiêu binh tạo phản, bị triều đình tiêu diệt. Dù không có quan hệ họ hàng gì nhưng cha người cũng phải cải tính để tránh rắc rối. Công việc bảo tiêu thường phải giao thiệp với quan nha nên mang họ Hiên Viên thì không có lợi.

Dao Quang băng khuâng nói :

– Tiểu đệ khổ công tìm về nguồn cội, không ngờ lại gặp người khác họ!

Qui Thường cười mát :

– Tên họ nào có quan trọng gì! Chỉ sợ người không có tình thương ruột thịt đó thôi!

Dao Quang cau mày, nhìn Lỗ bang chủ với vẻ dò hỏi. Lão thở dài tư lự :

– Lệnh đường đã từ trần cách nay bốn năm, để lại em ngươi là nhị

công tử Bạch Tuấn Dương và tam tiểu thư Bạch Ngọc Thiên. Lão phu đã gặp Bạch Tuấn Dương vài lần, biết gã là người tham lam, tàn nhẫn. Nay hiền đệ bất ngờ xuất hiện, thừa kế cơ nghiệp e rằng lệnh đệ sẽ không vui. Mong hiền đệ lưu ý việc ấy mà cẩn trọng!

Dao Quang mỉm cười :

– Cảm tạ Lỗ lão ca đã dạy bảo! Tiểu đệ sẽ tùy cơ ứng biến! Xin cáo biệt!

Lỗ bang chủ dặn dò :

– Nếu hiền đệ cần trợ thủ xin cứ việc sai khiến bọn đệ tử Cái bang.

Lão bèn dạy cho Dao Quang một câu mật khẩu và thủ thức liên lạc. Dao Quang học thuộc, cười bảo :

– Lỗ lão ca! Tuy chúng ta là huynh đệ nhưng chẳng thể bỏ qua luật lệ kinh doanh. Tiểu đệ xin dâng chút bạc mọn để đóng góp vào ngân quỹ Cái bang!

Chàng đặt lên bàn một tờ ngân phiếu gấp làm tư rồi lui gót. Thần Thông Cái tùm tùm cười, mở ra xem thử. Thấy trị giá ngân phiếu là ngàn lượng bạc, lão giật mình lắm bầm :

– Tiểu tử này quả là chơi được.

Đầu tháng mười một, có hai kỵ sĩ lỏng tay cương, lững thững vào thành Thạch gia trang. Nếu nhìn từ phía sau thì dáng dóc họ giống nhau đến lạ lùng. Một phần cũng do sự tương đồng về y phục. Người trẻ tuổi chính là Hiên Viên Dao Quang, còn người kia là một hán tử tứ tuần có sắc diện âm trầm. Gã không xấu xí nhưng ánh mắt lạnh lẽo tựa cái nhìn của độc xà. Và khi gã cười thì trong chiếc miệng rộng quá khổ kia sẽ là hai hàm răng lởm chởm, nhọn hoắt. Tóm lại, đàn bà trẻ con không nên nhìn thấy gương mặt hấn.

Khi đi ngang Thạch Thành lữ điểm hán tử dừng cương vào trọ, còn Dao Quang đi thêm vài chục trượng để đến Toàn Phong tiêu cục.

Mùa đông phương bắc cực kỳ lạnh giá, tuyết rơi phủ trắng mũ lông và vai áo cừu. Dao Quang xuống ngựa, phủi tuyết rồi mới nói với gã võ sĩ gác cổng tiêu cục :

– Tại hạ có việc muốn giao dịch, xin được bái kiến chủ nhân tiêu cục.

Tất nhiên là gã kia vui vẻ mời vào :

– Kính thỉnh công tử. Bạch lão gia hiện đang có mặt ở khách sảnh.

Triều đình suy yếu thì kinh tế quốc gia kém cỏi, dân tình đói khổ lắm than, và giặc nổi lên như rươi. Nhưng cũng nhờ thế mà nghề bảo tiêu rất phát đạt, ngay trong thành Thạch gia trang này đã có đến ba tiêu cục cạnh tranh với nhau. Vì vậy, sự xuất hiện của Dao Quang được đón chào niềm nở. Đã gần tháng nay, Toàn Phong tiêu cục ngồi chơi xơi nước, không có mối nào!

Toàn Phong Kiếm Bạch Dũng Kiệt đang cùng Phó tổng tiêu đầu Tỏa Vân Dao Phàn Cao Cương uống rượu thưởng tuyết. Thấy khách vào, lấy làm mừng rỡ, đứng lên. Bạch lão tươi cười :

– Mời công tử an tọa! Lão phu là Bạch Dũng Kiệt, còn đây là Phó tổng tiêu đầu Phàn Cao cương.

Dao Quang ngồi xuống nhấp hớp trà và quan sát họ Bạch, lão cũng có chiếc mũi ưng như chàng. Tuy đã hơn ngũ thập, nhưng Bạch Dũng Kiệt còn rất tráng kiện, oai phong, gương mặt hồng hào và ánh mắt thẳng thắn kia biểu lộ một bản chất cương liệt, hào sảng.

Thấy đối phương không báo danh mà nhìn mình chăm chăm. Bạch lão nhú mày hỏi :

– Lão phu chưa được biết phương danh của công tử.

Dao Quang mỉm cười :

– Danh tính có thể cải sửa được nên không quan trọng. Tại hạ muốn bàn ngay đến việc làm.

Bạch Dũng Kiệt chột dạ, gượng cười :

– Chẳng hay công tử định nhờ đến Toàn Phong tiêu cục hộ tống loại hàng hóa gì?

Dao Quang lấy ra một hộp gỗ nhỏ bằng nửa bàn tay, đưa cho Bạch lão :

– Tại hạ muốn chuyển vật này về Huệ Sơn, Quảng Đông. Tổng tiêu đầu cứ xem kỹ rồi cho biết giá cả?

Do quy củ của nghề bảo tiêu là phải biết giá trị của hàng hóa để bồi thường nên Bạch lão cẩn thận mở ra xem. Lão giật mình khi thấy mảnh ngọc bội trong hộp chỉ đáng vài lượng bạc. Lão cau mày :

– Công tử định bốn cột lão phu đấy ư? Vật này mua đâu chẳng có!

Dao Quang nghiêm giọng :

– Tổng tiêu đầu cứ xem cho thật kỹ rồi sẽ thấy giá trị của nó.

Bạch Dũng Kiệt ngỡ ngàng lật qua, lật lại, khi phát hiện có bốn chữ Hiên Viên Dao Quang. Mặt lão tái đi. Lão dán mắt vào gương mặt

của chàng trai trẻ kia, cố mừng tượng lại gương mặt của đứa con xấu số. Lão run giọng hỏi :

– Vì sao công tử lại có vật này?

Dao Quang trầm giọng đáp :

– Hai mươi năm trước, do mưa gió mịt mù nên có hai chiếc thuyền lớn đụng phải nhau và đã chìm xuống dòng sông Hoàng Hà. Ngày ấy tại hạ mới lên năm tuổi nhưng nhờ biết bơi nên không chết, trôi đi vài dặm, và được một chiếc thuyền câu cứu mạng. Mảnh ngọc bội này là vật duy nhất mà tại hạ còn giữ được?

– Phiền công tử cởi áo cho lão phu xem thử?

Dao Quang chậm rãi đứng lên, cởi áo lông và trường bào. Chàng có dị tướng đặc biệt, không thể lẫn với người khác được. Bạch Dũng Kiệt bật khóc khi thấy chàng trai kia có hai núm vú đỏ như son? Lão nhảy xổ đến ôm chầm lấy Dao Quang :

– Ôi! Miên nhi của ta!

Dao Quang nghe lại cái tên thời thơ ấu, rung mình sa lệ, tin chắc rằng Bạch lão là cha ruột mình. Do cơ thể và tướng lạ nên thuở nhỏ cha mẹ chàng đã gọi như vậy để tránh tai họa.

Phàn Cao Cương cũng ứa nước mắt trước cảnh phụ tử trùng phùng, cười ha hả :

– Quang nhi ôm yếu thể kia, coi chừng đại ca xiết gãy xương đấy?

Bạch lão vội buông ra, nhìn con với ánh mắt thiết tha :

– Ta có làm con đau không?

Dao Quang lắc đầu, quì xuống :

– Hải nhi bái kiến phụ thân và Phàn đại thúc?

Lát sau, cả tiêu cục đã biết đại công tử Dao Quang trở về, lần lượt vào bái kiến. Họ thăm nhận xét rằng chàng thư sinh này quá văn nhược, và không anh tuấn, oai phong bằng nhị công tử Tuấn Dương.

Năm nay Tuấn Dương mới tròn nhị thập nhưng nhờ được chân truyền pho Toàn Phong kiếm pháp của dòng họ Hiên Viên nên đã nổi danh đất Hà Bắc. Gã cũng là Phó tổng tiêu đầu như Tỏa Vân Dao Phàn Cao Cương. Võ nghệ tuyệt luân, dung mạo anh tuấn phi phàm, cộng với gia thế đại phú, đã giúp Tuấn Dương lấy được đệ nhất mỹ nhân đất Hà Bắc là Tiêu Lan Anh. Nàng hơn gã hai tuổi, được đời đặt cho danh hiệu Túy Tây Thi. Không phải vì người đẹp say sưa suốt ngày mà đó là tên của loài hoa thực được có màu hồng phấn!

Tuấn Dương vào thành uống rượu chưa về nên chỉ mình Tiêu Lan Anh ra bái kiến Dao Quang. Nàng nghiêng mình thỏ thẻ :

– Tiểu muội mừng đại ca hồi gia.

Dao Quang vội đáp :

– Cảm ơn hiền muội.

Chàng thầm khen dung nhan của em dâu nhưng hơi thắc mắc về vết thâm mờ nhạt trên gò má. Đây là dấu tích của một cái tát khá mạnh. Chẳng lẽ Tuấn Dương lại là người nhẫn tâm như vậy?

Không thấy Bạch Ngọc Thiên. Dao Quang bèn hỏi :

– Phụ thân! Hà nhi muốn gặp tam muội!

Bạch lão thở dài :

– Thiên nhi bất hạnh! Mắc quái chứng cuồng si đã hơn tháng nay, đang ở trong hậu viện.

Dao Quang an ủi lão :

– Phụ thân yên tâm. Hà nhi có học qua nghề thuốc, sẽ cố tìm cách chữa trị cho tam muội.

Bạch Dũng Kiệt gượng cười :

– Nếu Quang nhi chữa được thì đại phúc cho nhà ta. Phụ thân đã mời hết danh y đất Hà Bắc đến mà chẳng ai làm được gì!

Khi đại yến dọn xong thì bọn tiêu sư mới tìm được Tuấn Dương trong một kỹ viện. Người đã nặc nồng mùi rượu và son phấn. Bạch Dũng Kiệt cố dằn cơn thịnh nộ, vui vẻ bảo Tuấn Dương :

– Dương nhi, đây chính là Dao Quang, đại ca của ngươi. Hai mươi năm trước y rơi xuống sông nhưng không chết, nay trở về đoàn tụ gia đình.

Đôi mắt của Tuấn Dương thoáng lóe lên những tia kỳ dị, và gã hớn hỏ gọi :

– Đại ca!

Gã ôm lấy Dao Quang ra chiều thân thiết. Nhưng Dao Quang đã cảm nhận được sát khí tỏa ra từ cơ thể Tuấn Dương, chàng đau lòng khôn xiết!

Giữa tiệc, Bạch Dũng Kiệt ngà say hào hứng bảo :

– Quang nhi! Con phải cố rèn luyện pho Toàn Phong kiếm pháp để sau này kế thừa cơ nghiệp nhà ta.

Dao Quang gượng cười :

– Bẩm phụ thân! Hải nhi chuộng văn hơn võ, có học cũng chẳng đến đâu. Cơ nghiệp tiêu cực xin cứ để nhị đệ đảm đương.

Bạch Dũng Kiệt là người cương trực nên nói thẳng :

– Không được! Theo gia quy của họ Hiên Viên thì trưởng tử mới có quyền thừa kế. Nếu người không thích nghề tiêu cực thì có thể chuyển sang ngành khác. Vả lại, Dương nhi tính tình phóng đảng, hoang đàng tất sẽ sớm phá tan cơ nghiệp này!

Tuấn Dương nhăn nhó biện bạch :

– Phụ thân! Hải nhi còn trẻ nên chơi bời chút đỉnh chứ đâu đến nỗi hư đốn! Hơn nữa, gần đây sanh ý ế ẩm khiến hải nhi buồn chán!

Dao Quang đỡ lời em :

– Bẩm phụ thân! Hải nhi cũng có một gia sản lớn ở Giang Tây nên xin nhường quyền thừa kế cho nhị đệ. Xin người đừng vì vấn đề này mà làm tổn thương tình cốt nhục.

Bạch lão nghe giọng thiết tha nên không nỡ ép. Lão nghiêm nghị bảo :

– Dương nhi! Ta chuẩn y ý đại ca ngươi, nhưng cũng còn có thời gian xem xét lại. Nếu người không sửa đổi tính tình thì đừng trách lão phu tàn nhẫn đấy nhé!

Tuấn Dương sợ hãi thề thốt ngay. Gã không biết ơn Dao Quang mà còn sinh lòng thù hận. Trước khi chàng xuất hiện, gã là quý tử độc nhất, chẳng bao giờ bị la mắng cả. Tuy nhiên, ngoài mặt gã vẫn tỏ ra kính cẩn đại ca, liên tục mời chàng cạn chén. Dao Quang đi guốc trong bụng em trai nhưng vẫn rộng lượng tha thứ. Gã còn trẻ dại nên không tránh khỏi sai lầm. Chàng ôm vai gã nói nhỏ :

– Nhị đệ hãy cố tu tỉnh để phụ thân vui lòng! Ta về đây để cốt nhục đoàn viên chứ chẳng phải vì gia sản này! Sau khi trị lành bệnh cho tam muội, ta sẽ trở lại miền Nam!

Giọng chàng ấm áp, dịu dàng khiến Tuấn Dương động lòng. Gã chợt thấy mình quá hẹp hòi khi nghi kỵ người anh rộng lượng này!

Chợt Phó tổng tiêu đầu lên tiếng :

– Bạch đại ca! Chúng ta có nhận lời áp tải ngàn cân sâm của Lâm tài chủ hay không?

Bạch Dũng Kiệt thở dài :

– Chúng ta đang thất nghiệp nhưng lão phu không nỡ đưa anh em vào chỗ tử vong. Miền nam sông Trường Giang có gã đạo tặc Hắc Yến

Tử võ công vô cùng lợi hại, thủ đoạn xảo quyết phi thường. Chỉ e chúng ta chưa đến được Trường Sa đã mất mạng rồi!

Dao Quang mỉm cười :

– Phụ thân lầm rồi? Hài nhi biết rõ Hắc Yến Tử chỉ đoạt tiêu chứ không giết người áp tải!

Bạch Dũng Kiệt bật cười :

– Thế mà võ lâm Hà Bắc cứ đồn đại rằng gã cường đạo kia giết người không chớp mắt, chẳng để sót một ai.

Tuấn Dương góp lời :

– Nhưng trị giá hàng hóa lên đến vạn lượng vàng, nếu mất thì chúng ta sẽ khốn đốn!

Mọi người thở dài, công nhận gã có lý.

Dao Quang tò mò hỏi :

– Phụ thân! Nếu nhận cuộc giao dịch này thì chúng ta sẽ được trả công bao nhiêu?

Bạch lão đáp :

– Lão họ Lâm đã đưa ra cái giá năm trăm lượng hoàn kim mà chẳng tiêu cục nào dám nhận cả!

Dao Quang tư lự :

– Phụ thân cứ đòi đủ ngàn lượng vàng. Nếu Lâm tài chủ ưng thuận thì chúng ta khởi hành.

Bạch Dũng Kiệt nhăn mặt :

– Phía bắc Trường Giang không có cao thủ nào đáng sợ, nhưng Hắc Yến Tử từng đánh bại Vô Địch Thần Thương Tề Quăng Ngộ. Lão phu thua xa họ Tề, làm sao dám đương đầu với Hắc Yến Tử?

Dao Quang mỉm cười :

– Phụ thân yên tâm! Hài nhi hành nghề y, đã hơn một lần cứu mạng Hắc Yến Tử. Lúc đến Trường Giang phụ thân chỉ cần cầm lá cờ mang hai chữ Hiên Viên là Hắc Yến Tử sẽ không đụng đến và còn đi theo hộ vệ nữa!

Cả nhà òa lên kinh ngạc và chẳng dám tin. Nhưng không hiểu sao Bạch Dũng Kiệt lại hoàn toàn tin tưởng vào Dao Quang. Lão đồng dạ nói :

– Được! Sáng mai lão phu sẽ đến thương lượng với Lâm tài chủ.

Đến lúc này thì Túy Tây Thi Tiêu Lan Anh mới lên tiếng. Nàng là người giữ sổ sách của tiêu cục, Tiêu Lan Anh thỏ thẻ :

– Bẩm lão gia! Hiện nay chúng ta chỉ còn độ hơn năm ngàn lượng vàng, không đủ để trả tiền trang, đặt cọc cho thương vụ.

Bạch lão cau mày :

– Vậy thì con hãy cho bán ngay rừng trà của chúng ta ở Sơn Tây.

Lan Anh rầu rĩ đáp :

– Trà đang xuống giá! Chỉ sợ chẳng ai chịu mua!

Dao Quang nói ngay :

– Phụ thân! Hải nhi xin được đóng góp cho đủ số.

Cả nhà choáng váng, không ngờ chàng thư sinh ăn mặc giản dị này lại mang theo đến ngàn lượng vàng!

Tuấn Dương chưa bao giờ được cầm đến năm trăm lượng nên xuýt xoa nhìn bào huynh với vẻ kính phục và đổ ky. Bạch lão cau mày :

– Con là học trò chân yếu tay mềm sao lại dám giữ một tài sản lớn như vậy, lỡ dọc đường gặp cường đạo thì nguy đến tính mạng!

Dao Quang cảm động thưa :

– Bẩm phụ thân, hải nhi có đem theo người hộ vệ, y hiện ở trong Thạch Thành lữ điếm. Số ngân phiếu kia cũng do y giữ.

Tuấn Dương nhảy nhồm :

– Sao đại ca lại không tự giữ lấy?

Bạch Dũng Kiệt phì cười :

– Người đúng là kẻ tiểu nhân nên nghi kỵ đủ điều! Nếu người ấy không đáng tin cậy thì Quang nhi đâu phó thác!

Phàn Cao Cường và các tiêu sư bắt đầu nhìn Dao Quang bằng cặp mắt khác. Họ Phàn phấn khởi đứng lên :

– Để lão phu đi mời người ấy đến!

Dao Quang căn dặn :

– Đại thúc cứ đòi gặp người họ Hoắc, và bảo y rằng tiểu diệt cho gọi.

Phàn lão đi ngay, gần khắc sau đã trở lại với hán tử họ Hoắc. Gương mặt cô hồn của gã khiến mọi người ái ngại. Dao Quang vui vẻ giới thiệu :

– Phụ thân! Y là Hoắc Thái thủ hạ của hải nhi.

Bạch Dũng Kiệt biến sắc hỏi lại :

– Phải chăng y có biệt hiệu là Tà Kiếm? Cao thủ vùng Lương Quảng!

Dao Quang gật đầu :

– Thừa phải.

Chàng quay sang bảo họ Hoắc :

– Người hãy ra mắt phụ thân ta!

Tà Kiếm liền quỳ một chân, chống một tay :

– Nô tài bái kiến lão chủ nhân.

Bạch Dũng Kiệt cười khổ :

– Hoắc tức hạ. Đừng làm lão phu hổ thẹn, xét về danh vọng giang hồ thì lão phu còn kém xa đại sát tinh miền Nam.

Hoắc Thái lặng lẽ bình thân, vòng tay chào chung những người còn lại rồi đến đứng sau lưng Dao Quang. Tuấn Dương ngồi kế bên bào huynh chợt nghe gáy mình rờn rợn và sống lưng lạnh toát, cứ như có ai chìa lưỡi kiếm vào. Gã rùng mình thầm nghĩ :

– “Cũng may mà đại ca không có ý tranh đoạt gia tài nếu không thì cái mạng nhỏ bé của ta khó mà nguyên vẹn dưới tay gã hung thần này.”

Dao Quang bỗng nói :

– Người hãy ngồi xuống, uống mừng ta tìm lại được gia đình.

Hoắc Thái tuân lệnh, ngồi ngay xuống chiếc ghế trống cạnh Tuấn Dương, khiến chàng trai trẻ càng khiếp vía. Dao Quang bảo họ Hoắc :

– Người hãy trao cho ta năm ngàn lượng ngân phiếu!

Hoắc Thái móc lưng lấy túi lụa. Trong đó có một xấp ngân phiếu cuộn tròn, độ khoảng vài chục tờ. Có lẽ toàn là loại ngàn lượng nên y không cần xem mà cứ đếm đủ năm tờ.

Tuấn Dương tròn mắt, ước đoán đại ca mình có đến vài ngàn vạn lượng vàng.

Dao Quang cầm lấy, cung kính trao cho phụ thân.

Bạch Dũng Kiệt cười ha hả :

– Té ra người còn giàu hơn cả lão phu nữa!

Hai ngày sau, Toàn Phong tiêu cực rầm rộ khởi hành. Dao Quang ở lại trị bệnh cho tam muội Bạch Ngọc Thiên. Cô gái bất hạnh này tĩnh dưỡng trong một tòa tiểu viện ở cuối vườn hoa, luôn có hai nữ tỳ khỏe mạnh túc trực để chăm sóc.

Bạch Ngọc Thiên mang bệnh chứng rất quái dị, quên hết người

thân, lúc nào cũng mỉm cười ngây dại, và đôi lúc lăm bắm những câu nói vô nghĩa. Thoạt nhìn chẳng ai có thể ngờ cô gái đôi chín này đang mắc bệnh. Do Bạch Ngọc Thiên trắng hồng, thân hình nảy nở, quyến rũ phi thường.

Nàng ngoan ngoãn để cho Dao Quang thăm mạch. Thấy nàng vẫn khỏe mạnh kinh mạch thông suốt, chàng bèn kê thử một toa.

Sau nửa tháng trời thay đổi dược phương mà không có kết quả. Dao Quang quyết định dùng đến phép Thôi Cung Quán Huyệt.

Đêm tháng bảy, Dao Quang âm thầm đến tiểu xá, điểm huyệt hai ả tỳ nữ và Ngọc Thiên. Chàng đóng thật chặt các cửa, đốt đèn sáng trưng rồi cởi y phục Ngọc Thiên ra.

Dao Quang có định lực thâm hậu nên không hề động tâm trước tẩm thân nồn nà, gọi cảm của Ngọc Thiên. Giờ đây, sắc diện chàng trang nghiêm, lạnh lùng khác hẳn thường ngày.

Dao Quang lần lượt đặt ngón trở lên từng huyệt đạo, dồn chân khí vào thăm dò.

Cuối cùng chàng phát hiện sáu huyệt quanh Đan điền Ngọc Thiên có chứa chân khí. Dao Quang kinh hãi, trở lại thăm dò huyệt Thiên Hội trên đầu bệnh nhân. Lần này chàng đưa chân khí của mình vào sâu hơn và nhận ra trở lực.

Dao Quang thở dài, bóp trán suy nghĩ. Chàng đã nhận ra thủ pháp Thất Tinh Bế Nguyên tà ác của võ lâm. Đây là công phu độc môn của Hấp Tinh lão tổ, thất truyền đã bốn chục năm. Không hiểu sao giờ lại có kẻ học được.

Kẻ ác độc kia đã cho Ngọc Thiên uống một loại quả chí dương, mượn cơ thể nàng làm chỗ dung hòa rồi sau đó sẽ lấy tinh nguyên ấy. Gã dùng pháp Thất Tinh Bế Nguyên để ngăn không cho chân khí hội tụ vào Đan điền.

Dao Quang có thể cứu được Ngọc Thiên, nhưng việc này hại đến danh tiết của cả hai nên chàng do dự bất quyết.

Khi nhắm tính lại, chàng biết rằng mình còn đúng tám ngày để hóa giải tà pháp kia. Không thể chờ phụ thân về được! Nếu để quá bốn mươi chín ngày thì vô vọng!

Dao Quang mặc lại y phục cho em gái, trở về phòng mình. Hoắc Thái ở phòng bên vẫn thức chờ. Gã bước sang hỏi :

– Công tử có tìm ra bệnh chứng của lệnh muội chưa?

Dao Quang buồn rầu kể rõ ngọn ngành. Họ Hoắc nở nụ cười đáng

sợ :

– Công tử là bậc chân nhân lẽ nào lại vì một chút tiểu tiết mà bối rối! Đêm mai thuộc hạ sẽ canh giới cho công tử cứu người!

Được sự động viên của Hoắc Thái, Dao Quang nghe lòng thanh thản, chẳng phân vân nữa.

Đêm hôm sau, Dao Quang lại đến tiểu xá. Hoắc Thái ở ngoài canh gác, không để ai đến làm kinh động.

Dao Quang dùng thần công vô thượng của Đạo gia là Chí Nguyên chân khí trực dẫn được lực độc quả ra khỏi cơ thể của Ngọc Thiên. Chàng không biết rằng ngay đêm thứ tư thì bệnh nhân đã tỉnh táo trở lại, thẹn thùng nằm im để chàng xoa bóp khắp cơ thể. Nàng chẳng rõ chàng trai này là ai, chỉ đoán rằng do cha mình mời đến để chữa bệnh. Và có lẽ ông sẽ gởi nàng cho chàng ta vì xem như ván đã đóng thuyền!

Đến đêm thứ bảy, Dao Quang vừa mặc áo cho nàng, vừa lẩm bẩm :

– Thế là tam muội đã thoát hiểm. Chỉ cần uống thêm vài thang thuốc nữa. Ngu ca vì bất đắc dĩ nên mới mạo phạm đến tam muội. Mong rằng anh linh của mẫu thân sẽ chứng giám cho ta!

Ngọc Thiên ngỡ ngàng chẳng hiểu gì cả. Nàng không dẫn được tính tò mò, ngồi bật dậy, nín áo Dao Quang hỏi :

– Chàng là ai?

Dao Quang thẹn chín người, ử rử nói :

– Té ra tam muội đã tỉnh hẳn rồi ư?

Ngọc Thiên bật cười :

– Tiểu muội đã hết bệnh từ ba đêm trước!

Dao Quang vội bịt miệng nàng, rồi thì thầm giải thích mọi việc. Chàng khẩn cầu Ngọc Thiên đừng tiết lộ cuộc trị bệnh éo le ngang trái này.

Khi biết Dao Quang là anh ruột của mình. Ngọc Thiên mừng rỡ ôm lấy, hôn lên má chàng và reo lên :

– Hay quá? Từ nay tiểu muội đã có người chiều chuộng rồi! Nhị ca tính tình cục cằn, thô lỗ, thường hiếp đáp tiểu muội.

Dao Quang gỡ vòng tay em gái ra và rời khỏi phòng.

Sáng hôm sau, cả nhà vui mừng khi thấy tam tiểu thư hết bệnh, có mặt trong bữa điểm tâm. Chính nàng đã đến phòng lòi Dao Quang ra khỏi giường.

Tiêu Lan Anh mừng đến sa lỵ, ôm chặt Ngọc Thiên. Túy Tây Thi

cất lời tán dương Dao Quang :

– Đại ca quả là bậc thần y cái thế? Chẳng hay đại ca đã dùng được phương nào vậy?

Dao Quang đầu thế khai ra được sự oái oăm nên chỉ ấp úng :

– Ta nhờ may mắn nên thành công đấy thôi.

Ngọc Thiên che miệng cười khanh khách, tinh quái nháy mắt với Dao Quang.

Kể từ hôm ấy, Ngọc Thiên luôn quần quít bên đại ca mà vùi vĩnh đủ điều. Lúc vắng người, nàng còn bất ngờ hôn lên mặt Dao Quang khiến chàng hổ thẹn và đau lòng.

Khi nghe chàng đem lễ giáo ra giảng giải. Ngọc Thiên cười đáp :

– Sao lúc trước đại ca không nghĩ đến điều ấy? Đại ca ôm tiểu muội suốt bảy tám đêm thì vài cái hôn nào có đáng gì!

Dao Quang biết không thể cù cưa với cô em bướng bỉnh, liền quắc mắt lạnh lùng nói :

– Nếu tam muội còn nghĩ đến chuyện loạn luân thì đại ca sẽ rời khỏi nơi này và sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Ánh mắt chàng lạnh lẽo, sắc bén như lưỡi kiếm, và vẻ mặt uy nghiêm, khắc nghiệt kia đã khiến Ngọc Thiên sợ đến nhũn người. Nàng ứa nước mắt nói líu ríu :

– Đại ca đừng đi! Tiểu muội biết tội rồi.

Sau đó, Ngọc Thiên thay đổi hẳn, một lòng kính cẩn chăm sóc Dao Quang chứ không dám đùa bỡn nữa. Tuy nhiên, đôi mắt nàng vẫn gửi gắm một tình yêu nồng nàn, pha chút bi ai khiến Dao Quang xốn xang trong dạ. Chàng quyết định sang xuân sẽ trở lại miền Nam để tránh mặt Ngọc Thiên.

Gần cuối tháng chạp, đoàn người Toàn Phong tiêu cục về đến. Thấy ái nữ đã bình phục, Bạch Dũng Kiệt hoan hỉ phi thường, hết lời khen ngợi Dao Quang.

Trong bữa đại yến tẩy trần lão oang oang kể lại cuộc hành trình và kết luận :

– Trong đời lão phu chưa bao giờ gặp cảnh cường đạo cung kính chiêu đãi tiêu đầu thế này. Cứ như là cả giới hắc đạo Giang Nam đều chịu ơn Hiên Viên công tử vậy!

Phàn Cao Cương cũng phấn khởi :

– Sau cuộc áp tải này, uy tín của Toàn Phong tiêu cục đã tăng lên

gấp bội. Chúng ta chẳng phải lo thất nghiệp nữa.

Cả nhà cười ồ lên tán thành.

Chiều hôm ấy Dao Quang vào phòng riêng của thân phụ, kể lại quá trình trị bệnh cho Ngọc Thiên nhưng nói thác là mình dùng phép châm cứu. Chàng không muốn ông biết mình có võ công tuyệt thế mà giữ lại để thừa kế tiêu cực. Dao Quang còn một nhiệm vụ rất quang trọng. Chẳng thể chôn chân ở Thạch gia trang được.

Bạch lão nghe xong bật cười khanh khách như đắc ý điều gì đấy. Rồi ông nghiêm giọng bảo :

– Quang nhi không được đi đâu cả! Việc Thiên nhi cứ để ta dạy dỗ.

Dao Quang bầm bụng vâng lời, định cáo thoái thì bị cha già giữ lại nhâm nhi. Hai người trò chuyện tâm đắc đến tận đầu canh hai.

Dao Quang trở về phòng. Chàng ngạc nhiên khi thấy Ngọc Thiên và Lan Anh đều có mặt. Nhìn đôi mắt sưng mọng của Túy Tây Thi, chàng đã lờ mờ đoán ra sự tình và Ngọc Thiên đã mau mắn nói :

– Đại ca! Nhị ca vừa về đến nhà đã tìm đến kỹ viện, lại còn đánh đập nhị tẩu nữa! Mong đại ca ra tay dạy dỗ gã bạc hạnh ấy.

Dao Quang cười mát :

– Hai người cứ về phòng đi, ta đảm bảo rằng vài khắc nữa Tuấn Dương sẽ về đến.

Ngọc Thiên hân hoan quay sang bảo Lan Anh :

– Nhị tẩu đi thôi. Đại ca đã chịu ra tay là nhị ca phải bỏ thói hoang đàng.

Lan Anh nghiêng mình nói :

– Tiểu muội rất hổ thẹn, vì đã làm phiền đại ca.

Dao Quang rung động trước ánh mắt ngưỡng mộ và đăm đuối của em dâu. Chàng bỗng dưng ra oán hận Tuấn Dương. Thói bê tha, bội bạc của gã sẽ khiến vợ nhà lỗi đạo.

Dao Quang bước sang phòng bên, hỏi Tà Kiếm :

– Anh em đã đến đủ chưa?

Hoắc Thái vội đáp :

– Bẩm công tử! Thập Diện Diêm La đã có mặt ở Hồng Phát lữ điểm.

Dao Quang lạnh lùng ra lệnh :

– Người bảo họ tát súng mặt Tuấn Dương và phá nát kỹ viện ấy đi. Nhớ cảnh cáo, không cho bất cứ thanh lâu nào đón tiếp em ta nữa.

Hoắc Thái vòng tay nhận mệnh rảo bước đi ngay.

Nửa khắc sau, Lan Hương kỹ viện vui mừng đón chào năm vị khách quý. Chỉ cần nhìn những chiếc áo lông đất tiền là biết túi họ đầy vàng.

Mụ Qui Nương cúi rạp mình chào đón và hơi rợn người trước năm gương mặt đen sì, hao hao giống nhau. Gã có râu quai nón giờ túi bạc lên lắc lắc rùng rùng rồi hỏi :

– Nghe nói chốn này có vị tiểu cô nương tên gọi Quách Dư Dung nhan sắc muôn phần diễm lệ?

Mụ Qui Nương ấp úng :

– Bẩm phải, nhưng hôm nay Quách cô nương đang bận tiếp Bạch công tử. Bốn viện còn nhiều giai nhân, họ sẽ hết lòng hầu hạ chư vị đại gia.

Hán tử râu dài ngửa cổ cười và nói rất lớn :

– Bạch công tử là cái thá gì! Mụ mau bảo gã nhường người đẹp lại cho ta!

Bạch Tuấn Dương nghe rất rõ, nổi cơn thịnh nộ, chạy ra lan can lầu quát mắng :

– Bọn ngươi không sợ chết hay sao mà dám đụng đến bốn công tử?

Gã cao nhất bọn cười hăng hắc :

– Bạch tổng tiêu đầu thì đáng kính trọng còn ngươi là phường tiểu nhân mặt hạng!

Tuấn Dương bị sỉ nhục, nhảy ngay xuống, vung quyền tấn công năm gã mặt đen. Pho Toàn Phong quyền pháp của họ Bạch cũng lợi hại khôn lường nên Tuấn Dương rất tự tin. Nhưng khi vào cuộc gã mới biết mình đại đột. Năm gã quỷ sứ kia có đấu pháp nhanh nhẹn và sức chịu đòn thật đáng nể.

Tuấn Dương liên tiếp đánh trúng người đối phương và nghe như đấm vào da trâu vậy. Ngược lại, gã cũng bị bọn kia tát cho sưng mặt, rách môi. Nhưng dường như họ không có ý định sát hại Tuấn Dương, chỉ cố làm cho gã mất mặt. Đối phương vừa đánh vừa hăm dọa :

– Bọn lão gia là Cẩm Y thị vệ đi thị sát tình hình, người xui xẻo nên mới đụng vào. Kể từ nay, bất cứ kỹ viện nào đón tiếp người sẽ bị bọn ta phá nát.

Lúc này Tuấn Dương đã thấm đòn nên chỉ đủ sức cầm cự với một gã. Bốn gã kia ra sức đập phá Lan Hương viện, xô đổ cả cột nhà khiến bọn kỹ nữ, qui nô sợ hãi, chạy ra ngoài la hét om sòm.

Tuấn Dương bị đánh cho thâm tím mặt mày, y phục tả tơi đành phải bỏ chạy về nhà. Ở đây, năm hán tử mặt đen cũng nhanh chóng chuồn thẳng.

Tuấn Dương lặng lẽ chui vào phòng nhờ hiền thê chăm sóc. Gã không dám mách với Bạch tổng tiểu đầu vì ông chẳng cấm con trai ăn chơi, nhưng lại rất ghét việc gây gổ. Ông thường nói rằng :

– Kỹ viện là chốn phức tạp, không nên lui tới. Nay người không bỏ được tật háo sắc thì cứ đi, nhưng khi gặp họa thì đừng làm phiền đến ta!

Tuấn Dương đau quá, bảo Lan Anh đi gọi Dao Quang đến. Vị đại ca nhân hậu này sốt sắng đưa cho gã một lọ cao đựng một chất lỏng trắng như sữa, bôi vào mát rượi. Nhưng lạ thay vết bầm tím chẳng chịu tan đi, nên tết năm ấy Tuấn Dương cứ phải ru rú trong phòng.

Cuộc ẩu đả đã lan đến tai Bạch Dũng Kiệt, ông nổi giận nhếch mồm Tuấn Dương một trận, cấm tuyệt không cho y đến thanh lâu nữa.